

Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem Sancti Thomæ Tomvs ...

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

Index Dispvationvm, Et Capitvm, Quæ in hoc secundo Tomo Partis
continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

I N D E X
D I S P U T A T I O N U M,
E T
C A P I T U M,

Quæ in hoc secundo Tomo Primæ Partis continentur.

DISPUT. CVIII.

An plures sint in Deitate personæ.

Varij hereticorum personarum Trinitatem oppugnant. cap. 1.
Ex veteri testamento. & Rabbinarum testimonio pluralitas personarum in diuina natura adstruitur. cap. 2.
Personarum Trinitas contra Iudeos ex nomine Tetragrammato ostenditur. c. 3.
Idem contra hereticos ex veteri, & nouo testamento monstratur. c. 4.

DISPUT. CIX.

An verbum, seu Filius sit eiusdem naturæ cum Patre.

Quinam heretici diuinitatem filij negauerint. c. 1.
Diuinitas, & æqualitas Filij cum Patre contra hereticos ex Scripturis probatur. c. 2.
Eadem veritas ex Patribus ostenditur. c. 3.
Argumenta Ariarum. c. 4.
Ad significandum filium & Patrem esse eiusdem naturæ re-
cte vii Ecclesiam nomine quod unus, & unusquisque, hoc est,
consubstantialis. c. 5.

DISPUT. CX.

An Spiritus S. tertia Trinitatis persona sit eiusdem substantiæ cum aliis.

Heretici negant diuinitatem Spiritus S. c. 1.
Catholica veritas probatur. c. 2.
Argumenta Mædonianorum diluuntur. c. 3.

DISPUT. CXI.

An processionem diuinæ sint operationes intellectus & voluntatis.

Opinio Durandi. cap. 1.
Processiones diuinas esse actus intellectus & voluntatis, scho-
la Theologorum communiter tradit. c. 2.

DISPUT. CXII.

Quales operationes intellectus & voluntatis sint processionis.

Quid sentiat Henricus. cap. 1.
Opinio Scoti, & aliorum. c. 2.
Vera sententia. c. 3.
Respondetur argumentis Scoti. c. 4.
Valquez in I. Patrem. Tom. II.

DISPUT. CXIII.

Quænam processio in diuinis sit generatio.

Definitio generationis. cap. 1.
Verbum diuinum vere est genitum. & Filium, sed Spiritum S. non item, fides Catholica docet. c. 2.
Cur Spiritus S. processio non sit generatio variant Patres. cap. 3.
Rationes Bonauenturae, Durandi, Scoti, Aegidij de eadem re. cap. 4.
Ratio Caietani, Ferrariensis, & aliorum Thomistarum. cap. 5.
Refellitur ratio præcedens. c. 6.
Vera ratio, cur Verbi processio sit generatio, non item processio Spiritus sancti. c. 7.
Diluuntur argumenta contra hanc posteriorem rationem. cap. 8.

DISP. CXIV.

An diuinæ relationes sint reales secundum esse.

Opinio Caietani, & Canariensis. cap. 1.
Tam relatio creata realis, quam diuina includit in sua ratione peculiari, ad reale. c. 2.
Respondetur argumentis Caietani. c. 3.

DISP. CXV.

Utrum relatio rationis fiat solum operatione intellectus, an etiam aliarum potentialium.

Quid senserit Scotus. cap. 1.
Quomodo relatio rationis fiat per intellectum. c. 2.

DISP. CXVI.

An diuina attributa inter se, & ab essentia suapte natura, vel sola cogitatione distinguantur.

Quid nomine attributi intelligatur. cap. 1.
Quid senserint Gualterus & Gilbertus. c. 2.
Opinio Scoti. cap. 3.
Attributa diuina inter se, & ab essentia ante operationem non distingui, auctoritate monstratur. c. 4.
Eadem opinio ratione ostenditur. c. 5.
Respondetur argumentis Scoti. c. 6.

DISPUT.

Index Disputationum.

DISP. CXVII.

An intellectus hominis viatoris distinguere possit diuina attributa sine ordine ad aliquam distinctam realiter.

Attributa per intellectum posse distinguere, ostenditur contra Nominales. cap. 1.

Attributa Deo conuenire sine respectu ad creaturas realiter distinctas, contra Durandum probatur. c. 2.

Attributa in Deo à nobis non posse distinguere sine respectu ad creaturas distinctas. c. 3.

DISPVT. CXVIII.

An intellectus Dei, & Beatorum in ipso Deo distinguere possit varia attributa.

Opinio Henrici, & Canariensis. c. 1.

Attributa non distinguere ipso intellectu diuino, aut etiam beato. cap. 1.

Intellectu diuino, aut beato non posse attributa distinguere per respectum ad creaturas, aut ad intellectum viatoris. cap. 3.

Corollaria præcedenti doctrina. c. 4.

Respondetur argumentis Henrici & Canariensis. c. 5.

DISPVT. CXIX.

An attributa diuina mutuo de seipsis, & de essentia prædicari possint.

Opinio Canariensis. c. 1.

Cum vnum attributum non sit de conceptu alterius, neque aliquod de conceptu essentie, vnum de alio, aut de essentia non prædicari formaliter, verior opinio est. c. 2.

Respondetur argumentis Canariensis. c. 3.

DISPVT. CXX.

An relationes diuinae distinguantur ex natura rei ab essentia.

Sententia Gilberti. c. 1.

Quid contra Gilbertum in Concilio Remensi actum fuerit. cap. 2.

Essentiam diuinam ex natura rei differre à relatione, seu persona, sentiant Scotus, Nominales & Durandus. cap. 3.

Relationem & essentiam nullo modo ex natura rei, sed sola cogitatione nostra differre, auctoritate probatur. cap. 4. Eadem ratione confirmatur. c. 5.

Solutio argumentorum Scoti, & Durandi. c. 6.

DISPVT. CXXI.

An relatio sic differat ab essentia Dei, vt illam in suo conceptu nihilominus includat.

Quid sentiant Henricus & Canariensis. c. 1.

Essentiam diuinam, & relationem ita ratione differre, vt conceptus essentie non includatur in conceptu relationis verior opinio fert. c. 2.

Diluuntur argumenta prioris opinionis. c. 3.

Conceptum relationis non pertinere ad conceptum essentie. cap. 4.

Magis distinguitur essentia à relatione, & attributa, quam relatio à persona. c. 5.

DISPVT. CXXII.

An relatio diuina, vt concipitur diuersa ab essentia, sit aliqua perfectio.

Relationem in Deo nullam esse perfectionem sentiunt Scotus, Durandus, Capreolus, & Caietanus. c. 1.

Refellitur prædicta sententia. c. 2.

Relationem personalem in Deo esse perfectionem, et præter tres perfectiones relativas in eo esse concedendum putant Gabriel & alij. c. 3.

Prædicta opinio impugnatur. c. 4.

Quomodo vna persona dici possit maior alia, non dignior aut perfectior. c. 5.

Verior sententia. c. 6.

Corollaria præcedenti doctrina. c. 7.

DISP. CXXIII.

Quomodo mysterium Trinitatis non aduersetur illi principio, Quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se.

Principium hoc non esse contra mysterium Trinitatis, vnde defendunt Scholastici. cap. 1.

Vera expositio prædictæ propositionis non opposita mysterio Trinitatis. c. 2.

Formam syllogisticam. vt à Logico assignatur non minuit diuinam, quam in humani legitur esse. c. 3.

DISPVT. CXXIV.

Quæ sit differentia inter has voces Græcas *ὕψωσις* Hypostasis, & *οὐσία* Vtia.

Vbi fuerit contentio exorta in Ecclesia de voce hypostasis. cap. 1.

De antiquitate vocis hypostasis. c. 2.

Qui putauerint esse idem hypostasis & vtiā. c. 3.

Vera differentia inter hypostasis & vtiā. c. 4.

Iuxta primariam significationem, substantia Latina idem est quod Græcis hypostasis, ex vtiā autem Ecclesiastica non item. cap. 5.

DISP. CXXV.

An præter tres substantias, & Hypostases relativas concedi possit alia absoluta & communis.

Scoti, Durandi, Capreoli & aliorum opinio. c. 1.

Quid sentiant Caietanus, & alij. c. 2.

Nihil in Deo esse commune tribus personis, quod rationem habeat subsistentis, verior opinio est. c. 3.

Nihil esse in Deo commune tribus personis, cui nomen Latini substantia conueniat. c. 4.

Respondetur testimoniis primæ & secundæ sententiæ. c. 5.

Diluuntur rationes primæ & secundæ sententiæ. c. 6.

DISPVT. CXXVI.

¶ In Deo sint tres existentie.

Tres esse in Deo existentias, & æternitates relativas, præteriores aliqui affirmant. c. 1.

In Deo esse vnam tantum existentiam, & vnam tantam durationem, auctoritate probatur. c. 2.

Eadem sententia confirmatur ratione. c. 3.

DISPVT. CXXVII.

Vtrum nomen persona significet relationem, an substantiam.

Varia Scholasticorum opinionum. c. 1.

Nomen persona significat formaliter, & directe substantiam, materialiter vero est directe relationem, essentiam autem consequenter. c. 2.

DISP. CXXVIII.

Vtrum nomē vnitas significet positium aliquid, an solum negationem.

Vnitatem formaliter esse solum quandam negationem in ente. Putat S. Thomas & alij. c. 1.

Rationem formalem unitatis, quæ est positio entis, esse quid positium, probabilius sentiunt Alexander, Bonaventura & Scotus. c. 2.

Respondetur priori fundamento prioris sententiæ. c. 3.

DISPVT.

Index Disputationum.

DISP. CXXIX.

An nomina numeralia significant aliquid positum in Deo.

Due Scholasticorum sententia. cap. 1.

Nomina numeralia in Deo significant aliquid positum supra singulas unitates verior opinio est. c. 2.

Solutio ratio secundae sententiae. c. 3.

DISP. CXXX.

An nomen persona significet rationem realem communem tribus diuinis personis.

Varia Scholasticorum sententia. cap. 1.

Nomen persona significare quid commune tribus relationibus diuinis non quidditative, sed denominatiue, verior sententia est. c. 2.

Solutio argumentorum tertia sententiae. c. 3.

DISP. CXXXI.

De vario nominum vsu in mysterio Trinitatis.

De nominibus, idem aliud & aliud, vnus & vnum. c. 1.

De nominibus diuersitatis, separationis, & vniionis. c. 2.

De nominibus Triplex, & multiplex. c. 3.

De vocibus vnicuique singulari, & solus. c. 4.

DISP. CXXXII.

An aliqui Philosophi gentilium notitiam habuerint huius mysterij.

Plures Philosophi mysterium Trinitatis cognouerunt. c. 1.

Vnde adumbratam Trinitatis notitiam Philosophi habuerint. c. 2.

DISP. CXXXIII.

An sine peculiari Dei reuelatione in hac vita mortali Trinitas possit euidenter demonstrari.

Demonstrari non posse, plures esse in Deo personas contra Raymundum Lullum ostenditur. cap. 1.

Demonstrari non posse in Deo esse tres personas contra eundem probatur. c. 2.

Euidenter ostendi non posse in Deo per Patrem, Filium, &

Spiritum sanctum contra Raymundum ostenditur. c. 3.

Quid de doctrina huius Authoris sentiendum sit. c. 4.

DISP. CXXXIV.

An Dei reuelatione communicari possit viatori notitia quidditatiua huius mysterij.

Status questionis. cap. 1.

Quid sentiant Scotus, & Nominales. c. 2.

Vera sententia Durandi & Capreoli. c. 3.

Solutio rationum prioris sententiae. c. 4.

DISP. CXXXV.

An viatori concedi possit notitia euidentis Trinitatis, quod attinet ad quaestionem an est.

Qui senserint hanc notitiam viatori communicari posse. c. 1.

Talem notitiam viatori a Deo concedi non posse verior opinio fert. c. 2.

Ex testimonio, aut memoria non posse euidentem Trinitatis notitiam colligi. c. 3.

Ex effectibus non posse euidentem notitiam Trinitatis haberi. c. 4.

DISPVT. CXXXVI.

An Deo recte tribuantur nomina concreta, & abstracta, & rationes ipsis significata.

Distinctio concreti, & abstracti in diuinis. cap. 1.

Valquez in I. Partem, Tom. II.

Aliter viendum esse nominibus, & conceptibus abstractis, quam concretis, contra Prapositionum, & Gregor. probatur. c. 2.

Que pradicuntur de nominibus. c. 3.

DISPVT. CXXXVII.

An prater quinque notiones alia sexta possit constitui.

Sexam notionem in sito, scilicet inspirabilitatem adstruit

Scotus. cap. 1.

Ratio Caietani ob quam quinque tantum notiones debeant assignari. c. 2.

Rationes Durandi & Cantuariensis de eadem re. c. 3.

Recentiorum ratio de eadem re. c. 4.

Vera ratio ob quam immaschibilitas est peculiaris notio, non item inspirabilitas. c. 5.

DISPVT. CXXXVIII.

An spiratio actiua distinguatur realiter a paternitate & filiatione.

Spirationem a paternitate, & filiatione sola ratione nostra differe contra Scotum & Durandum probatur. c. 1.

Quare dicantur in Deo esse quatuor relationes reales. c. 2.

Ob solam distinctionem rationis non pradicari spirationem de paternitate, aut filiatione vel contra. c. 3.

DISP. CXXXIX.

De nominibus, quae in Patre significare possunt rationem principij.

De nominibus principium & initium. cap. 1.

Quibus locis Scripturae aliqui probent Patrem, aut Filium dici principium. c. 2.

Que pacto Pater dicatur principium totius deitatis. c. 3.

Nomen principium non dicitur vniuoc de principio essentiali notionali. c. 4.

Principium analogice non equiuoce dicitur de veroque principio. c. 5.

De nominibus Author & causa. c. 6.

DISPVT. CXL.

Quomodo nomen Ingenitum sit proprium personae Patris.

Nomen Ingenitum, quondam Patribus fuisse usum. cap. 1.

Merito postea nomen Ingenitum fuisse a Patribus receptum, ut Patris significaret notionem. c. 2.

Nomen Ingenitum non solum negationem denotare. c. 3.

DISPVT. CXLI.

Vtrum verbum in Deo proprie dicatur personaliter, an essentialiter.

Statuitur doctrina Catholica contra hereticos. c. 1.

Varia Scholasticorum opiniones. c. 2.

Tam actu dicendi, quam verbum in diuinis solum sumi notionaliter verior sententia est. c. 3.

Soluantur argumenta Durandi. c. 4.

DISPVT. CXLI.

An verbum procedat ex omnibus, quae sunt in Deo formaliter.

Status controversiae. cap. 1.

Varia Scholasticorum opiniones. c. 2.

Cognitione essentiae, attributorum simulque Patris & Filij produci verbum verior sententia docet. c. 3.

Cognitioni Spiritus sancti, ut obiecti per se motui non produci verbum. c. 4.

DISP. CXLI.

An cognitione creaturarum verbum procedat.

Dua Theologorum opiniones. cap. 1.

Sententia Scoti exponitur. c. 2.

a 2

Sententia

Index Disputationum.

*Sententia Scoti ut verior auctoritate probatur. c. 3.
Ratione à priori confirmatur prædicta sententia. c. 4.
Idem ostenditur ratione à posteriori. c. 5.
Respondetur argumentis prioris sententia. c. 6.*

DISPUT. CXIV.

Quo pacto nomen verbi de-
notet respectum.

*Nomen verbi in Deo primarie significat relationem pro-
ductam; connotat autem secundarie essentiam. c. 1.
Non ratione solius essentia, nec solius proprietatis personalis,
sed ratione utriusque simul verbum habet respectum ad
creaturas. cap. 2.*

DISPUT. CXLV.

An ratio imaginis solum con-
ueniat Filio.

*Opinio Durandi. c. 1.
Rationem imaginis soli filio proprie convenire auctoritate
probatur. c. 2.
In Deo esse rationem imaginis proprie ratione probatur.
cap. 3.
Rationem imaginis in Deo soli filio convenire varie à Do-
ctoribus probatur. c. 4.
Optima ratione ostenditur solum filium esse imaginem Pa-
tris. cap. 5.*

DISP. CXLVI.

An Spiritus S. procedat à Patre
& Filio.

*Spiritus S. à filio non procedere Græci dogmatizant. c. 1.
Hic error ex scripturis refellitur. c. 2.
Spiritus à filio procedere definitum est ab Ecclesia. c. 3.
Vbi addita fuerit primum symbolum Niceno particula Filio-
que. cap. 4.
Spiritus S. à filio procedere docuerunt gravissimi Patres Ec-
clesiæ Græcæ. c. 5.
Eadem veritas ostenditur ex patribus qui dixerunt Spi-
ritum S. esse à Patre per Filium. c. 6.
Ostendunt nobis Græci aliquos Patres Orientis. c. 7.*

DISP. CXLVII.

An si Spiritus S. à Filio non proce-
deret ab eo distingueretur.

*Status questionis. c. 1.
Sententia Henrici, Scoti, & aliorum. c. 2.
Sententia Henrici, & Scoti nihil periculi habet in fide.
cap. 3.
Vera opinio S. Thome auctoritate probatur. c. 4.
Quibus rationibus hæc sententia à Durando, & Caietano,
& alijs probetur. c. 5.
Duabus optimis rationibus prædicta opinio confirmatur.
cap. 6.
Diluuntur rationes prioris sententia. c. 7.
Corollaria præcedentis doctrina. c. 8.*

DISPUT. CXLVIII.

Vnde divinis emanationibus distin-
ctio realis proueniat.

*Varia Scholasticorum opiniones. c. 1.
Verior sententia hæc duas emanationes sola oppositione,
quam habent ratione adiuncti realiter distingui. c. 2.*

DISP. CXLIX.

An Pater, & Filius sint vnum princi-
pium Spiritus sancti.

*Status questionis. c. 1.
Patrem, & Filium vere, & proprie dici vnum, non plura
principia Spiritus sancti, verior sententia tradit. c. 2.
Respondetur argumentis Durandi & Gregorij. c. 3.*

DISPUT. CL.

An Spiritus sanctus procedat Patre &
Filio ut à duobus spirantibus vi-
sua processiones.

*Dua Scholasticorum opiniones. c. 1.
Spiritus sanctum per se quarto modo postulare ex parte
principij duo supposita verior sententia est. c. 2.
Satisfit argumentis Scoti. c. 3.*

DISPUT. CLII.

Quare dici possit, Pater & Filius dili-
gant se Spiritu sancto.

*Varie Scholasticorum opiniones. c. 1.
Probabilior sententia ratione S. Thome, Bonaventurae, &
Thomistarum explicatur. c. 2.
Vera ratio præcedentis sententia. c. 3.
Soluuntur quedam oppositiones. c. 4.
Qua ratione dici possit, Spiritus sanctus diligere se ipsi.
cap. 5.*

*An recte dici possit, Pater est sapiens, vel sapit sapientia ge-
nita. c. 6.
Qua ratione dici non possit, Filius sapiens sapientia genita,
vel ingenita. c. 7.*

DISPUT. CLIII.

An Pater & Filius diligant creatu-
ras Spiritu sancto.

*Prior Scholasticorum opinio. c. 1.
Patrem & Filium vere dicendos esse diligere creaturas Spi-
ritu S. Probabilior opinio fert. c. 2.*

DISP. CLIII.

An ratio doni sit proprietas Spi-
ritus sancti.

*Varia Scholasticorum opiniones. c. 1.
Donum, quod natura sua dignum est proprietatem esse Spi-
ritus S. verior sententia est. c. 2.*

DISPUT. CLIV.

An ratio doni conveniat Spiritui san-
cto ratione essentia, vel proprie-
tatis personalis.

*Quid sentiant Scotus & Caietanus. cap. 1.
Spiritus sanctum ratione sua proprietatis personæ, non
tantum esse Spiritum, sed etiam donum verius in-
ferri. c. 2.*

Corollaria præcedentis doctrina. c. 3.

DISP. CLV.

An nomina concreta singulariter vel plu-
raliter prædicentur iuxta singularita-
tem, & pluralitatem formarum.

*Opiniones Ricardi, & Durandi. cap. 1.
Quid sentiant Marsilius, & Gabriel. c. 2.
Caietani & aliorum Thomistarum sententia. c. 3.
Nomina concreta substantiva, ex sola forma vocata, aut
numero singulariter, aut pluraliter dici prædicantur opi-
nio fert. c. 4.*

*Corollaria præcedentis opinionis. c. 5.
Argumenta contra prædictam opinionem. c. 6.
Opponunt nobis adversarij S. Thomæ. c. 7.
Nomina adiectiva pluraliter de tribus personis prædicantur
debent, sed de vno Deo singulariter. c. 8.*

DISP. CLVI.

An indiuiduum deitatis concretum
quod solet vocari hic Deus, cogni-
tione nostra præcedat
personas.

Dua Scholasticorum opiniones. c. 1.

Index Disputationum.

Concedendum esse concretum Deitatis, quamvis alio modo quam Caiet. posuit verior sententia est. c. 2.
Soluuntur argumenta prioris sententiae. c. 3.
Qua ratione dicere possumus, hic Deus est, hic Deus. c. 4.

DISP. CLVII.

Quæ harum propositionum, Deus generat, Deus non generat, sit vera, & quæ sit falsa.

Qua ratione antiquiores Scholastici affirmantem propositionem dicant esse veram. cap. 1.

Propositionem negantem esse veram censent Durandus & Nominales. c. 2.

Verior sententia, quæ assertit predictas propositiones esse contradictorias, & affirmantem esse veram, negantem vero falsam, a Scholasticis variè probatur. c. 3.

Eadem sententia optima ratione ostenditur. c. 4.

Diluuntur quadam oppositiones contra hanc suppositionem nemini Deus. c. 5.

Nomen Deus, nisi ei aliquid addatur, semper supponitur pro individuo concreto Deitatis. c. 6.

Quid de hac propositione sentiendum sit Deus genus aliud Deum. c. 7.

DISPVT. CLVIII.

Utrum personæ diuinæ, relationibus constituentur, & distinguantur, an absolutis proprietatibus.

In personis non esse proprietates, quibus distinguantur, & constituentur, docuerunt Præpositiuius, & Gregorius. cap. 1.

Refellitur præcedens opinio. c. 2.

Personas diuinas constitui & distingui proprietatibus absolutis, senserunt Ioannes de Ripis, & Scotus. c. 3.

Easdem personas distingui originibus censuit Bonaventura. cap. 4.

Personas diuinas constitui, & distingui solum relationibus verior sententia est. c. 5.

Arguit Scotus contra prædictam opinionem ex comparatione reali cum relationibus. c. 6.

Argumenta Scoti petita ex ratione principij consequentis. cap. 7.

DISP. CLIX.

Qua ratione relatio constituat diuinam personam.

Nodus difficultatis præsentis controversiæ. c. 1.

Opinio Caietani, & Canariensis. c. 2.

Quid senserint Capreolus, & Canariensis. c. 3.

Durandi, & Gabrielis sententia. c. 4.

Exponitur verior sententia. c. 5.

Satisfit argumentis Scoti in primo capite allatis. c. 6.

Diluuntur alia argumenta, quæ nobis opponi possunt. c. 7.

DISPVT. CLX.

Utrum actus voluntatis præcedat, an comitetur, aut subsequatur actus notionales.

Opinio Gregorij, Capreoli, & aliorum. cap. 1.

Quid senserint Scotus & Caietanus. c. 2.

Quancumque voluntatem Dei circa actus notionales nullo modo priorem, sed posteriorem esse illis, verior sententia est. c. 3.

Quomodo patres de hac re locuti fuerint. c. 4.

DISP. CLXI.

Utrum Spiritus sanctus producatur necessario, an liberè.

Henricus censet Spiritum sanctum quodammodo liberè, quodammodo naturaliter productum. cap. 1.

Valquez in I. Partem. Tom. II.

Processionem Spiritus sancti esse necessariam, tamen liberam Scotus autumat. c. 2.

Spirationem Spiritus sancti, non tantum necessariam, sed etiam naturalem, & non liberam dicendam, verior sententia est. c. 3.

Diluuntur argumenta Scoti. c. 4.

DISPVT. CLXII.

Quid significet particula, de, cum dicitur filius de substantia patris.

Particulam, de, non significare principium materiale contra Henricum, & Durandum probatur. cap. 1.

Particula, de, in prædicta loquutione significat principium consubstantialitatis. c. 2.

Formalis terminus processionis est essentia diuina, totus vero terminus est persona. c. 3.

DISP. CLXIII.

An in Deo sit vera ratio potentie producentis intra ipsam.

Dua opiniones Aureoli, & Gregorij, & aliorum. c. 1.

In Deo esse veram realem potentiam producentem non tantum respectu persone productæ, sed etiam respectu actus notionalis probabilis est. c. 2.

Respondetur argumentis Aureoli, & aliorum. c. 3.

DISP. CLXIV.

Quid sit formaliter potentia produciens Deum.

Opinio Bonaventura. cap. 1.

Exponuntur quinque alie Scholasticorum sententiæ. c. 2.

Potentiam, quæ producit personam diuinam, esse diuinam essentiam connotata proprietate, verior sententia est. c. 3.

Corollaria superioris sententiæ, & solutio argumentorum aliarum opinionum. c. 4.

DISPVT. CLXV.

An tres personæ æquales sint in omnipotentia.

Varia Scholasticorum placita. cap. 1.

Veræ sententiæ. c. 2.

DISP. CLXVI.

An relatio æqualitatis, similitudinis, & identitatis inter personas sit realis.

Scotus putat has relationes esse reales. cap. 1.

Has relationes tantum esse rationis probabilior opinio, sed varie tamen probatur. c. 2.

Optima ratione præcedens sententia confirmatur. c. 3.

Oppositio contra rationem prædictam. c. 4.

Corollaria huius controversiæ. c. 5.

DISPVT. CLXVII.

An inter personas diuinas sit ordo prioris & posterioris secundum rem.

Quid sentiant Scholastici. cap. 1.

Inter diuinas personas non solum esse ordinem, sed vnam priorem secundum rem originem, quam aliam, probabilior sententia docet. c. 2.

DISPVT. CLXVIII.

An origines oppositæ, & distinctæ secundum rem, habeant inter se ordinem prioris & posterioris.

Opinio Bonaventurae, & Durandi. cap. 1.

Non minus per se esse realem ordinem prioris, & posterioris inter origines, quam inter personas, verior sententia est. cap. 2.

Index Disputationum.

DISP. CLXIX.

Quaratione vna persona in alia esse dicatur.

Vnam personam non esse in alia secundum se totam sentie
Henricus c. 1.

Vnam personam totam esse in alia, & contra probabilior
opinio docet. c. 2.

DISP. CLXX.

Quid sit missio diuinæ personæ

Varie sententia Scholasticorum. c. 1.

Missionem solum esse æternam processionem connotato esse
in temporali verior sententia est. c. 2.

Corollaria precedentis opinionis. c. 3.

DISP. CLXXI.

An vnus Deus sit auctor omnium
rerum.

Varij errores hereticorum. c. 1.

Catholica doctrina contra hæreticos statuitur. c. 2.

DISPVT. CLXXII.

An creatio sit productio ex nihilo.

Sententia VVicleff. c. 1.

Refellitur prædicta sententia. c. 2.

Exponitur definitio creationis. c. 3.

DISPVT. CLXXIII.

Vtrum creatio sit pura relatio, an
quid absolutum.

Creationem esse influxum realem & absolutum dei in crea-
turas senserunt quidam recentiores. c. 1.

Creationem esse solum relationem creatura ad creatorem
vera & communis opinio fert. c. 2.

Relationem creationis sola ratione à re creata distingui.
cap. 2.

Diluuntur argumenta prioris sententia. c. 4.

DISPVT. CLXXIV.

An creatio sit tantum subsistentium.

Gratiam, & dona supernaturata in nobis creari multis
Scholastici existimant. c. 1.

Nec gratiam, nec ullam formam accidentariam, aut sub-
stantialem, quæ natura sua pendet à subiecto vel à ma-
teria creari aut conuari auctoritate probatur. c. 2.

Ratione confirmatur præcedens opinio. c. 3.

Corollaria precedentis doctrine. c. 4.

DISPVT. CLXXV.

An creatura conuenire possit natua
virtus creandi.

De potentia absoluta id fieri posse autumat Durandus. c. 1.

Nullam creaturam productam esse, aut produci posse, quæ
habet in se virtutem creandi rem minimam verior opi-
nio est. c. 2.

DISPVT. CLXXVI.

An creatura assumi possit vt instrumen-
tum ad creandum.

Possit creaturam assumpi vt instrumentum creationis sese-
runt nonnulli cum Magistro. c. 1.

Opposita sententia verior est, varie tamen probari solet.
cap. 2.

Præcedens opinio optimaratione monstratur nulla posita in
instrumento innata virtute. c. 3.

Eadem opinio contra potentiam, quam vocant obedientia-
lem confirmatur. c. 4.

Quomodo cetera instrumenta habent præuiam operatio-
nem, vel aliquid propria virtute productum in effectu.
cap. 5.

Solutio argumentorum prioris opinionis. c. 6.

DISP. CLXXVII.

An mundus potuerit esse ab æterno.
Mundum incepisse inuis temporis: fides Catholica docet.
cap. 1.

Nullam creaturam etiam permanentem, & incorrupti-
lem potuisse ab æterno insipere, senserunt Albertus, &
alii. cap. 2.

Creaturam permanentem etiam corruptibilem, sed aliquæ
corruptione non potuisse esse ab æterno, probabilior opi-
nio fert. c. 3.

De æternitate motus, & generationum, an sit possibilis ve-
rie Scholastici docuerunt. c. 4.

Hoc vniuersum præter generationes substantiarum, & ac-
cidentium, quod attinet ad reliqua omnia, potuisse esse
ab æterno probabilior opinio est. c. 5.

DISP. CLXXVIII.

Num Angeli sint incorporei.

Præter creaturas visibiles esse aliquam à seipso materiæ de-
structam quam communiter Angelum vocant. c. 1.

Qui senserint Angelos esse corporeos. c. 2.

Verior sententia auctoritate probatur. c. 3.

Eadem opinio Scriptura, & ratione ostenditur. c. 4.

Diluuntur fundamenta prioris sententia. c. 5.

DISPVT. CLXXIX.

Vnde fumantur in Angelis genus &
differentia.

Opinio Durandi. c. 1.

Quid sentiant Henricus, & alij Scholastici. c. 2.

Vera sententia. c. 3.

DISP. CLXXX.

An multitudo Angelorum excedat nu-
merum rerum corporearum.

Error de numero Angelorum. c. 1.

Non constat maiorem esse numerum Angelorum, quam cor-
porum. cap. 2.

Plures esse Angelos, quam homines. c. 3.

DISPVT. CLXXXI.

An singuli Angeli suapte natura spe-
cie differant.

Due opiniones S. Thomæ, & discipulorum eius. c. 1.

Due alie Scholasticorum sententia. c. 2.

Probabilior sententia, Angelos solum numero differere posse, an
verè suapte ita differant occultum est. c. 3.

DISPVT. CLXXXII.

Vtrum Angeli natura sua, an gratia Dei
incorruptibiles sint.

Quid sentiant S. Thomas, Caietanus, & alij Thomistæ.
Probabilior sententia. c. 1.

Corollaria precedentis doctrine. c. 2.

Posterior pars probabilioris sententia confirmatur. c. 4.

Diluuntur argumenta prioris sententia. c. 5.

DISP. CLXXXIII.

An materia, siue corpori Angeli natu-
raliter vniantur.

Error Philosophorum, & Origenis. c. 1.

Vera sententia. c. 2.

DISP. CLXXXIV.

Vtrum in corporibus assumptis re-
solum secundum imaginationem
Angeli appareant.

Non solum imaginatione, sed etiam respectu Angeli corpo-
ribus apparent. c. 1.

De figura, & qualitatibus corporum quæ assumuntur. c. 2.

Diluuntur argumenta prioris sententia. c. 3.

Disputa

Index Disputationum.

De qua materia, & qua virtute corpora ab Angelis assumuntur. c. 4.

DISP. CLXXXV.

An omnes apparitiones Dei quæ factæ narrantur, Angelorum ministerio factæ fuerint.

Non omnes apparitiones ministerio Angelorum factas fuisse nonnulli Patres existimant. cap. 1.

Deum semper in utroque testamento mysterio Angelorum apparuisse verior opinio fert. c. 2.

DIPS. CLXXXVI.

An operationes vitæ posterioris generis fieri possint ab Angelis in corporibus assumptis.

Varia Scholasticorum placita. cap. 1.

Vera sententia. c. 2.

DISPVT. CLXXXVII.

Num Angeli vere sint in loco corporeo.

Catholica, & certa doctrina. cap. 1.

Argumenta contra prædictam sententiam. c. 2.

DISPVT. CLXXXVIII.

Quænam sit Angelo ratio, ut existat in loco.

Angelum in loco esse per qualitatem diuinitus communicatam adstruit Alexander. cap. 1.

Angelum esse in loco per operationem transcendentem opinio fuit Aegidij, & Ferrariensis. c. 2.

Angelum esse in loco per aliquid instar operationis. c. 3.

Angelum esse in loco per quandam applicationem virtutis ad operandum, defendit Caietanus. c. 4.

Angelum sua nuda substantia esse in loco non determinato pronuntiavit Durandus. c. 5.

Angelum per suam solam substantiam esse in loco determinato complures Scholastici autumant. c. 6.

Vera sententia. c. 7.

DISPVT. CLXXXIX.

Num Angelus necessario sit, ubi operatur.

Angelum posse operari, ubi non est, non pauci Theologi docent. cap. 1.

Angelum indigere loci propinquitate ad operandum probabilior opinio fert. c. 2.

Argumentis prioris sententia sit satis. c. 3.

DISPVT. CXC.

An possit esse Angelus in diuersis locis simul.

Status controuersie. cap. 1.

Angelum esse posse simul in pluribus locis non adequatis nonnulli docuerunt. c. 2.

Verior sententia, Angelum non posse esse in pluribus locis etiam non adequatis illo modo. c. 3.

DISP. CXCI.

Num Angelus ita habeat determinatum locum, ut in maiori aut minori esse nequeat.

Varia placita Scholasticorum. cap. 1.

Locum Angeli maximum determinatum esse de minimo autem nihil nobis constare probabilis est. c. 2.

Quomodo probet Scotus Angelum non posse esse in minori, & minori loco in infinitum. c. 3.

DISPVT. CXCI.

An possit Angelus esse in loco indiuisibili.

Dua sententia Scholasticorum. cap. 1.

Sententia Scoti. cap. 2.

Quare Angelus, qui mouet cælum, non sit in toto, sed in aliqua parte illius. cap. 3.

DISPVT. CXCI.

An plures Angeli simul in eodem loco esse possint.

Plures Angelos non posse esse in eodem loco, etiam non adequato, Bonauentura & alij dixerunt. c. 1.

Refertur præcedens sententia. c. 2.

Plures Angelos in eodem loco adequato esse non posse, docuerunt Thomiste. c. 3.

Verior sententia est plures Angelos posse esse in eodem loco. cap. 4.

DISPVT. CXCI.

An moueri possit Angelus de loco ad locum.

Quid sentiant Hieronymus, & Durandus. cap. 1.

Angelum loco moueri vera sententia est. c. 2.

Angelum à se moueri. c. 3.

DISP. CXCV.

An motus Angeli sit aliquid in ipso Angelo.

Motum Angeli aliquid ei intrinsecum esse, docuit Licheus. cap. 1.

Angelum tantum moueri ad formam extrinsecam plerique docuerunt. c. 2.

Notationes pro explicatione verioris sententia. c. 3.

Media sententia probabilior est. c. 4.

Satisfit argumentis, quæ nostra sententia opponuntur. c. 5.

Moueri potest Angelus motu continuo. c. 6.

DISP. CXCVI.

An possit Angelus de extremo ad extremum moueri sine medio.

Varie Scholasticorum opiniones. cap. 1.

Probabilior opinio. c. 2.

Satisfit argumentis aliarum opinionum. c. 3.

DISP. CXCVI.

An motus Angeli per medium possit esse in instanti.

Angelum per medium moueri posse in instanti non pauci existimant. cap. 1.

Angelum per medium non posse in instanti moueri, verior opinio infert. c. 2.

Dilauntur argumenta prioris sententia. c. 3.

De motu discreto Angeli. c. 4.

DISPVT. CXCVII.

An intellectio in Angelo sit sua substantia.

Sententia Aristotelis & Durandi. cap. 1.

Intellectionem in Angelo non esse eius sententiam verior sententia docet. c. 2.

DISPVT. CXCVII.

An sit in Angelis intellectus agens, & possibilis.

Varie opiniones. cap. 1.

Vera sententia. c. 2.

DISPVT. CC.

An per species Angeli intelligent.

Angelos per solam suam essentiam & intellectum omnia intelligere senserunt Durandus & Nominales. c. 1.

Communis sententia. c. 2.

Iudicium de utraque sententia. c. 3.

Index Disputationum.

DISP. CCI.

An accipiat Angelus species à rebus.

Opinio Scoti, & aliorum. c. 1.

Angelum nullas species accipere à rebus communis, & verior sententia est. cap. 2.

Quomodo has species Angelus habeat ab initio ingentis. cap. 3.

DISP. CCII.

An plurium rerum possit esse una species.

Singularum rerum singulas species esse dixerunt Scotus, & alij. cap. 1.

Vnam esse speciem, aut qualitatem in Angelis plura repraesentantem plures auctores dixerunt. c. 2.

DISP. CCIII.

An quo superior Angelus est, eo per pauciores species intelligat.

Superiores Angelos non intelligere per pauciores species existimant Scotus, & Bassolis. c. 1.

Angelos superiores non solum Hierarchia, & ordines, sed etiam natura intelligere per pauciores species Thomista dixerunt. c. 2.

Due alie Scholasticorum sententia. cap. 3.

Quid in hac re sciendum sit. c. 4.

DISP. CCIV.

Quomodo Angelus seipsum cognoscat.

Opinio Scoti & aliorum. c. 2.

Angelum seipsum intelligere per suam essentiam, verior sententia est, sed non eodem modo ab omnibus intellecta. cap. 2.

DISP. CCV.

Quo pacto vnus Angelus alium cognoscat.

Vnumquemque Angelum per suam essentiam cognoscere alium quemcumque nonnulli dixerunt. c. 1.

Vnum Angelum cognoscere alium per essentiam illius alij dixerunt. c. 2.

Sola virtute intellectus aut per speciem vnum Angelum ab alio cognoscere, probabilior opinio fert. c. 3.

DISP. CCVI.

Quo pacto Angelus naturaliter Deum cognoscat.

Due Scholasticorum opiniones. c. 1.

Sententia probabilior. c. 2.

DISP. CCVII.

An futura contingentia ex solis causis naturalibus prouenientia ab Angelo cognosci possint.

Hac contingentia non posse ab Angelis certo cognosci non pauci dixerunt. c. 1.

Euentus contingentes non pendentes vilo modo ex arbitrio certo ab Angelo cognosci verior sententia est. c. 2.

Diluuntur argumenta prioris sententia. c. 3.

DISP. CCVIII.

An futura contingentia ex libero arbitrio propria virtute ab Angelis certo cognoscantur.

Hac futura ab Angelis certo cognosci non posse, Catholicis indubitatum est. c. 1.

Qua ratione nonnulli probent hac futura ab Angelis certo non cognosci. cap. 2.

Argumentum difficile contra predictam doctrinam, cui Doctores varie respondent. c. 3.

Vera solutio superioris argumenti. c. 4.

DISP. CCIX.

An cogitationes, & affectus cordis nostri ab Angelo propria virtute certo cognoscantur.

Cogitationes cordis, & voluntates cognosci ab Angelo non solum quid sint, sed etiam circa quid sint, sententia est. uetus, & Durandus. c. 1.

Secreta cordium sola Dei voluntate impediunt ab Angelo non cognosci, dixerunt Scotus, & alij. c. 2.

Communis sententia, qua assertit, secreta cordium non posse ab Angelo suapte natura cognosci, à Thoma de Aegidina, & Aegidio explicatur. c. 3.

Secundus, & tertius modus, quo predictam communem sententiam explicat Henricus. c. 4.

Quartus modus explicandi eandem communem sententiam, ex S. Thoma, Alexandro, & alio confirmatur ratione. c. 5.

Eundem modum defendendi communem sententiam alij probant, S. Thomas, Caietanus, & Ferraricus, quem impugnant Scotus, & Durandus. c. 6.

Rationi Durandi respondet Ferraricus. c. 7.

Eidem rationi Durandi respondet Caietanus. c. 8.

Communem sententiam alia ratione confirmat Gregorius. cap. 9.

Iudicium auctoris in presenti controversia. c. 10.

DISP. CCX.

Quid sit cogitatio, an secretum cordis, quod Angelus suapte natura scire non valet.

Opinio Gregorii Ariminensis. c. 1.

Non eodem modo de affectibus, & de cogitationibus sentit, dum probabile nonnulli existimant. c. 2.

Oppositiones contra predictam sententiam. c. 3.

DISP. CCXI.

Quo pacto Angeli inter se loquantur.

Angelos sibi mutuo loqui, indubitatum est. c. 1.

Vnum Angelum alteri loqui, dum imprimis in mentem cognoscitur, neminem obiecti à se cogniti, autumant Scotus. c. 2.

Sententia Scoti refellitur. c. 3.

Vnum Angelum alteri loqui imprimendo à se sciam suam cognitionem, nonnulli consent. c. 4.

Prædictæ opinio confutatur. c. 5.

Diluuntur rationes superioris sententia. c. 6.

Angelos sibi mutuo loqui per hoc, quod vnus imprimis cognitionem sui conceptus menti alterius Angelus transferat. Ocam, & Gabriel. c. 7.

Vnum Angelum alteri loqui eo solum, quod vult suam secretam ei manifestum fieri, absque alia in ipso mutatione, dixerunt Caietanus, & Capreolus. c. 8.

Quid sentiat Durandus. c. 9.

Locutionem Angelorum fieri per signa quædam spiritus, qua non sint conceptus, & intellectus, sententia est. Aegidius, & alij. c. 10.

Locutionem Angeli esse verbum mentis, vel intellectum aliquam, alij consent. c. 11.

Diluuntur argumenta contra præcedentem opinionem. cap. 12.

DISP. CCXII.

An possit Angelus loqui cum altero in quacunque distantia.

Necessarium esse determinatam distantiam, ut Angelus alteri loquatur, alij sentent. c. 1.

Distantiam nihil conferre, ut vnus Angelus alteri loquatur, multo verius docuerunt Sanctus Thomas, & alij. cap. 2.

DISP.

Index Disputationum.

DISPUT. CCXIII.

An possit vnus Angelus alteri ita loqui,
vt alij non audiant, etiam si
velint.

Ita posse vnum Angelum alteri loqui, vt alij non possint
audire, nonnulli docuerunt. cap. 1.

Non posse vnum Angelum alteri ita secreto loqui, vt ab alijs
non audiat, alij non improbabiler autumant. c. 2.

DISPUT. CCXIV.

An possit Angelus naturæ suæ viribus
myseria gratiæ cognoscere.

Tres diuersæ Scholasticorum sententiæ. cap. 1.

Notationes quedam pro explicatione verioris sententiæ.
cap. 2.

Exponitur vera sententiæ in vniuersum. c. 3.

Corollaria superioris doctrinæ. c. 4.

DISPUT. CCXV.

An habuerint Angeli notitiam myste-
riorum supernaturalium per
reuelationem Dei.

Mysterium Incarnationis Angelis in via fuisse reuelatum
est communis sententiæ. cap. 1.

Explicantur Scripturæ, & Patrum testimonia, quæ contra
superiorem opinionem pugnare videntur. c. 2.

Quæ mysteria Angeli beati in Verbo cognouerint. c. 3.

DISPUT. CCXVI.

An intellectus vnus Angeli ab alio
illuminetur.

Opinio Durandæ. cap. 1.

Secunda sententiæ quinque modis explicata. c. 2.

Cateticus benigne interpretatur sententiæ S. Thomæ.
cap. 3.

Tres alij modi explicandi, & defendendi priorem opinio-
nem. c. 4.

Vnum Angelum ab alio illuminari sola externa propo-
sitiōe probabilior opinio fert. c. 5.

Corollaria superioris doctrinæ. c. 6.

DISP. CCXVII.

An solum Angelus inferior a superiori,
vel superior ab inferiori illumi-
nari possit.

Inferiorem solum a superiori illuminari communis opinio
fert. cap. 1.

Corollaria precedentis doctrinæ. c. 2.

DISPUT. CCXVIII.

An natura corporea & materialis An-
gelo obediat ad quæcumque
formam.

Materiam non obedire Angelo ad formam substantialem
communis est omnium opinio. cap. 1.

Præcedens sententiæ ratione confirmatur. c. 2.

Quam formam accidentalem Angelus possit in materia
producere. c. 3.

Quid possit Angelus, aut demon, in nostram imaginatio-
nem. c. 4.

DISPUT. CCXIX.

Quomodo intellectus Angeli sit in
potentia, & in actu.

De actu primo Angeli ad intelligendum supernaturalia.
cap. 1.

De habitibus naturalibus, quibus intellectus Angeli est in
actu primo. c. 2.

De actu secundo intellectus Angeli, qui est intelligere,
cap. 3.

DIPS. CCXX.

Vtrum Angelus possit plura per modum
plurium, an solum per modum
vnus cognoscere.

Plura non nisi per modum vnus simul ab Angelo cognosci
posse varie Theologi defendunt. cap. 1.

Probabilior sententiæ. c. 2.

Respondetur argumentis, quæ videntur oppositum probare.
cap. 3.

DISPUT. CCXXI.

An omnia quæ Angelus naturali virtute
intellectus assequi potest, simul
cogitare valeat.

Quid sentiat Durandus. cap. 1.

Tres alie Scholasticorum opinionis. c. 2.

Probabilior sententiæ. c. 3.

Dissoluitur argumentum primæ opinionis. c. 4.

DISPUT. CCXXII.

An intelligat Angelus per
discursum.

Due oppositæ Scholasticorum sententiæ. cap. 1.

Prior pars probabilioris opinionis. c. 2.

Posterior pars probabilioris opinionis. c. 3.

Soluitur argumentum Scotti, & Gregorij. c. 4.

DISPUT. CCXXIII.

An cognoscat Angelus rem esse, vel non
esse per compositionem, seu
diuisionem.

De compositione in Angelico intellectu. cap. 1.

De diuisione in eodem intellectu Angeli. c. 2.

Corollaria precedentis doctrinæ. c. 3.

DISP. CCXXIV.

An creati fuerint Angeli ante mundum
corporeum.

Angelos creatos fuisse initio durationis ante mundum ta-
men visibilem, non pauci Patres senserunt. cap. 1.

Predictam sententiæ non posse ex Scriptura aperte dam-
nari. c. 2.

Non fuisse sufficiens aliquod fundamentum, vt predicta
sententiæ damnetur. c. 3.

Verba Concilij Lateranensis non continent damnationem
superioris sententiæ. c. 4.

Angelos simul duratione cum creatura corporea conditos
fuisse, probabilior opinio fert. c. 5.

Diluuntur rationes prioris sententiæ. c. 6.

DISPUT. CCXXV.

An fuerint Angeli creati in cælo
Empyreo.

Varia opinionis. cap. 1.

Certum non est, sed probabile tantum, Angelos in cælo
fuisse creatos. c. 2.

DISPUT. CCXXVI.

Vtrum Angeli creati fuerint in beatitu-
dine solum naturali, an etiam
in supernaturali.

Quinam senserint Angelos in beatitudine naturali fuisse
creatos. cap. 1.

Contemplatio viæ in Angelis non habet veram rationem
beatitudinis, tamen si beatitudinis assimilatur. c. 2.

Malos Angelos non fuisse in beatitudine patriæ creatos.
cap. 3.

Bonis Angelis non fuisse concessam beatitudinem patriæ a
principio sui esse. c. 4.

DISPUT.

Index Disputationum.

DISPUT. CCXXVII.

Vtrum Angeli fuerint creati in sanctitate, & iustitia apud Deum, an in pura natura.

Angelos non fuisse in gratia creatos p. multi Doctores senserunt. cap. 1.

Tam malos, quam bonos Angelos in gratia fuisse creatos auctoritate Scholasticorum, & Patrum probatur. c. 2.

Testimonio Scripturae, & ratione praedicta sententia confirmatur. cap. 3.

Conuelliuntur fundamenta prioris sententiae. c. 4.

DISP. CCXXVIII.

An omnes Angeli in sanctitate, & iustitia aequali fuerint creati.

Angelos propria operatione ex gratia dispositos fuisse ad iustificationem verior sententia est. c. 1.

Angeli quo naturali dignitate perfectiores, maiorem à Deo gratiam consequuti sunt. c. 2.

Praedicta doctrina quibusdam notationibus illustratur. cap. 3.

DISP. CCXXIX.

Vtrum Angelus post vnum actum meriti, an post plures beatitudinem consequutus fuerit.

Angelos promeritos fuisse beatitudinem. c. 1.

Angelos per opera sequentia beatitudinem eam fuisse promeritos, senserunt Magister & alij. c. 2.

Præcedens opinio refutatur. c. 3.

Simul duratione Angelos fuisse beatos, & meruisse suam beatitudinem, multi alij Scholastici docuerunt. c. 4.

Varis modis præcedens opinio explicatur, ac defenditur. cap. 5.

Quid de hac re sentiant Caietanus, & alij. c. 6.

Posterior pars præcedentis opinionis rejicitur. c. 7.

Alia Theologorum opiniones. c. 8.

Ferrariensis sententia. c. 9.

Probabilior opinio explicatur. c. 10.

Confirmatur præcedens sententia. c. 11.

DISP. CCXXX.

Vtrum Angeli beati crescere possint in beatitudine essentiali, an solum in accidentaria.

Angelos beatos in beatitudine essentiali non crescere. c. 1.

Quo pacto beatitudo accidentaria Angelorum crescat. c. 2.

DISP. CCXXXI.

An possit fieri à Deo creatura aliqua rationalis ἀναισθητός, hoc est, im-peccabilis.

Due Scholasticorum opiniones. c. 1.

Nullam creaturam rationalem im-peccabilem, & sine libertate esse posse, auctoritate probatur. c. 2.

Fundamentum rationum præcedentis sententiae. c. 3.

Contra secundam sententiam opinio præcedens ratione confirmatur. cap. 4.

Contra primam sententiam eadem opinio ratione probatur. cap. 5.

DISPUT. CCXXXII.

Vtrum peccatum Angeli fuerit superbia, an alterius naturæ.

Quid Scotus, & Gabriel senserint. c. 1.

Sententia Scoti, & Gabrielis impugnatur. c. 2.

Primum Angeli peccatum fuisse superbiam, vera, & communis Patrum & Scholasticorum opinio fert. c. 3.

Expenduntur quedam Scripturae testimonia pro eadem sententia. cap. 4.

DISPUT. CCXXXIII.

An peccauerit Angelus appetendo vni-nem hypostaticam cum Deo, aut eam inuidendo homini.

Angelum appetitu vni-nis hypostaticæ, & inuidiam peccasse, recentiores autumant. c. 1.

Angelum potuisse peccare appetitu vni-nis, non tenent peccasse, vti opinio fert. c. 2.

DISP. CCXXXIV.

An peccauerit Angelus appetitu superbo aequalitatis cum Deo.

Angelum, non potuisse peccare appetitu aequalitatis nam cum Deo, non pauci docuerunt. c. 1.

Angelum potuisse peccare appetitu superbo aequalitatis Dei secundum naturam, alij Scholastici probauit. c. 2.

Angelum appetitu aequalitatis Dei secundum essentiam peccasse, certum non est. c. 3.

DISP. CCXXXV.

An peccauerit Angelus superbia perim-moderatum affectum suæ beatitudinis.

Quid Scholastici sine controversia sentiant. c. 1.

Tres modi explicandi, & defendendi contrariam sententiam. cap. 2.

Probabilior modus defendendi contrariam opinionem. c. 3.

Obiectio contra superiorem doctrinam. c. 4.

Qua ratione Angelus peccare possit appetitu beatitudinis naturalis. c. 5.

Quomodo Angelus peccare potuerit capiens aliam præsentiam. cap. 6.

DISP. CCXXXVI.

An potuerit Angelus in primo instanti sui esse peccare.

Angelos in primo instanti non peccasse, communis & vni-sententia. c. 1.

Angelos in primo instanti potuisse peccare, quidem disputant, alij negant. c. 2.

Iudicium de vtraque sententia. c. 3.

In primo instanti sua creationis Angeli meriti potuisse. cap. 4.

DISP. CCXXXVII.

An Lucifer primus inter Angelos delictores fuerit ex supremo ordine.

Due oppositæ sententiae. c. 1.

Iudicium de vtraque opinione. c. 2.

DISPUT. CCXXXVIII.

An peccatum primi Angeli fuerit alius causa peccandi.

Due oppositæ opiniones. c. 1.

Iudicium de vtraque sententia. c. 2.

Simul tempore Angelos inferiores, & supremum peccasse. cap. 3.

Quale fuerit peccatum inferiorum Angelorum. c. 4.

DISPUT. CCXXXIX.

Quenam sit causa perpetuæ obd-rationis demonum.

Status controversiæ. c. 1.

Causam obd-rationis ad naturam ipsorum demonum nulli referunt. c. 2.

Obij-tur Damasc. & Fulgentius contra præcedentem rationem. cap. 3.

Contra eandem rationem offenditur, Angelos voluisse suas, & electiones mutare posse. c. 4.

Index Disputationum.

*Alia causa obdurationis demonum in malo ex prava dispositione naturae. cap. 5.
Sententia Henrici de eadem re. c. 6.
Vera causa obdurationis demonum. c. 7.*

DIPS. CCXL.

Quo pacto Deus suam gratiam iustificationis demonibus perpetuo deneget, ne conuertantur.

*Opinio Scoti. cap. 1.
Duae aliae Scholasticorum sententiae. c. 2.
Vera opinio. c. 3.*

DISPUT. CCXLI.

An voluntas demonum ita sit deprauata, ut nullum bonum opus etiam morale possit velle.

*Non posse demones aliquid bonum morale operari, plerique probabilius autumant. cap. 1.
Rationes Aureoli, & Nominalium, quibus predicta sententia probari solet. cap. 2.
Tres aliae rationes eiusdem opinionis. c. 3.
Optima ratione predicta sententia confirmatur. c. 4.
Diluantur argumenta Scoti. c. 5.*

DISPUT. CCXLII.

De tristitia, & dolore demonum.

*Demonibus dolore spirituali affligi, certum est. cap. 1.
Omnem tristitiam, quam patiuntur demones, pertinere ad penam sensus. c. 2.*

*Talis est dolor, & tristitia demonum, ut nullam secum patiatur veram delectationem. c. 3.
Demonem non posse non tristiari. c. 4.*

DISPUT. CCXLIII.

Quo pacto demones patiantur ab igne.

*Demonibus torqueri solum apprehensione apparentis mali, nonnulli autumant. cap. 1.
Duae rationes torqueri in inferno solum apprehensione prauitatis desiderati boni, alij existimant. c. 2.
Demonibus ab igne cruciari per speciem, aut cognitionem ab eo derivatam, nonnulli docuerunt. c. 3.
Demonibus, & anima separatas eodem modo ab igne torqueri, quo anima in corpore cruciatur, Henricus, & Scotus putarunt. c. 4.
Demonem pati ab igne per qualitatem ab igne derivatam, recentiores affirmant. c. 5.
Demonibus occulto quodam modo per alligationem ab igne torqueri, probabilior sententia. c. 6.*

DISPUT. CCXLIV.

Quinam Angeli in ministerium hominum mittantur.

*Duae oppositae sententiae. cap. 1.
Iudicium de utraque opinione. c. 2.*

DISPUT. CCXLV.

De Angelis tutelaribus, & demonibus oppugnantibus.

*De custodia honorum Angelorum. cap. 1.
De oppugnatione demonum. c. 2.*

INDEX

LOCORVM S. SCRIPTVRÆ,

QVÆ IN HOC SECVNDO TOMO

AVT ALLEGANTVR, AVT EX

PROFESSOR EXPLICANTVR.

Ex Genesi.

Cap. 1. **I**N principio creavit Deus, & spiritus Domini ferebatur super aquas. disp. 108. n. 7. & seqq. & d. 177. n. 1. & d. 224. num. 6.

Ibid. Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram. d. 108. n. 12. & d. 145. n. 1. & 5.

Ibid. Dixit Deus, fiat lux. d. 141. n. 7.

Ibid. Terra autem erat inanis, & vacua. d. 224. n. 1.

Ibid. Divisit Deus lucem à tenebris. d. 229. n. 50.

2. Hoc nunc ex ostibus meis. d. 215. n. 2.

Ibid. He sunt generationes caeli, & terrae, quando creatae sunt in die, quo fecit Deus caelum & terram. d. 224. num. 7.

3. Nequaquam morte moriemini, usque ad Bonum, & malum. d. 227. n. 10.

4. Possedit hominem per Deum. d. 146. n. 27.

6. Videntes filij Dei filias hominum, quod essent pulchrae. d. 178. n. 13, 14, 15.

Ibid. Tactus dolore cordis in inferis. d. 242. n. 1.

13. Loco altaris, quod fecerat prius. d. 139. n. 7.

18. Domine si inveni gratiam, & c. d. 185. n. 6.

19. Pluit Dominus super Sodomam, & Gomorram sulphur, & ignem à Domino de caelo. d. 108. n. 5. & d. 109. n. 19.

Ibid. Angeli duxerunt Lot, & posuerunt extra civitatem dicentem, salua animam tuam. d. 245. n. 1.

21. Tolle puerum, & tene manum illius. d. 185. n. 7.

22. Nunc ego cognovi quod timeas Dominum. ibid.

24. Posuit manum super femur Abraham Domini sui. d. 108. n. 10.

31. Dixitq. Angelus Dei ad me in somnis. d. 108. n. 8.

43. Propter pecuniam, quam remisimus prius. d. 139. n. 8.

48. Angelus qui eruit me de cunctis malis. d. 245. n. 1.

Ex Exodo.

Cap. 3. Ego sum, qui sum. d. 109. n. 26.

20. Non habebis deos alienos. d. 108. n. 11.

21. Si dederit Dominus tui uxorem illi. n. 10.

23. Ecce ego mittam Angelum meum, qui praecedat te. d. 244. n. 1. 12.

Ex Deuteronomio.

Cap. 6. Audi Israel, Dominus deus noster deus unus est. d. 108. n. 15, 16. & 109. n. 18.

14. Ne